Dectar1 s groote genezende gave.

Weldra waren wij buiten. De aardbeving had verschillende gebouwen en huisjes omver geworpen, maar ons huis was in de aarde verdwenen. Dectar vertelde mij, dat men met het opbouwen was begonnen.

Ik droeg de vele kruiden en oliën, die hij noodig had. In een armoedige hut traden wij binnen. Op een bed lag een jonge moeder; haar geheele lichaam zat vol zweren. Dectar stelde haar door een paar vriendelijke woorden gerust. De zieke keek naar mij, doch mijn gezicht was onder de kap verborgen, alleen de geleerde priesters mochten hun gelaat laten zien. Dectar was in den geheelen omtrek bekend. Hij zei tot mij: „Wij spreken van gevoel tot gevoel, Venry. De zieke mag ons niet hooren, doch de meesters kunnen mij volgen. Wanneer wij dus vertrouwelijk

230

spreken, dan doen wij dat vanuit de ruimte, maar wanneer het een zieke betreft, stel ik mij voor de meesters geheel open. Kom nu hier bij mij en zie.”

Dectar bestraalde het geheele lichaam en ik zag, dat een blauwachtig waas oploste. De zieke kon hier niets van zien. Ik voelde, waarvoor dit was, doch Dectar zei: „Je hebt het reeds gevoeld, Venry, waarvoor dit noodig is. Het is een astrale bescherming, waardoor de uitbreiding tot stilstand wordt gebracht.”

Nu wreef hij haar met een zachte olie in. Daarna behandelde hij de huid en smeerde een kruidenzalf om de wonden.

„Je voelt het zeker wel, Venry, waarom ik om de wonden heenga?”

„Je doet het, om de huid te versterken, Dectar.”

„Juist, Venry, en dan gaan de wonden vanzelf dicht. Om de wonden moet de huid krachtiger worden, niet op de plaats zelf, dat komt straks. De wonden ga ik aanstonds bestralen, meer is daarvoor niet noodig.”

De zieke moest zich omkeeren en ik zag, dat haar geheele rug één wond leek. Nu sprak Dectar tot de zieke en zei: „Zie je, mijn beste, deze wonden waren eerst heel klein en zijn nu als ’t ware één groote wond. Dat is reeds genezing.”

Tot mij zei hij: „Zij was niet te helpen, beste Venry, anderen konden haar niet beter maken en men kwam mij roepen. Ik heb al heel veel bereikt. Ineens had ik haar kunnen genezen, maar dat gaat dan te snel. Ik zal het je aanstonds laten zien. De kruiden en zalven helpen mij, maar mijn eigen krachten moeten haar genezen. Deze, ziekte komt van binnenuit.”

Dectar bestraalde de zieke vrouw en stelde zijn concentratie in. Zijn rechterhand zweefde over het lichaam en zijn oogen waren gesloten, hij bad om kracht. Uit de wonden vloeide bloed, door de bestraling kwam er een hevige inwerking en ik zag een wonder geschieden.

Nadat hij de wonden een tijd lang had bestraald, trokken ze vanzelf dicht, waar toch eigenlijk geruimen tijd voor noodig was. Dectar’s groote genezende kracht bespoedigde de natuurlijke werking en hij bracht dit proces tot een kortstondige genezing

terug. Zijn ontzaglijke concentratie verrichtte wonderen. Na haar een tijd te hebben bestraald, zei hij: „Heb je het kunnen volgen, Venry?”
„Ja, Dectar, ik zag het genezen, je bent een groot wonder.”

Doch hij ging er niet op in en zei tot de zieke vrouw: „Nu zoo blijven liggen, even maar, aanstonds zal ik je in slaap brengen.”'
Nu toonde Dectar mij zijn groote kracht. Ook het dijbeen zat vol wonden. Toen hij het been bestraalde, trokken de wonden onder zijn handen dicht.
„Je ziet het, Venry, ik kan al deze wonden in korten tijd heelen,. maar ik zei je reeds, het gaat dan te snel. Dit moet langzaam gebeuren, zooals de natuur haar taak verricht.”
Zijn concentratie was prachtig. Ik nam waar, dat de wonden samentrokken en dat er korsten op kwamen, die daarna afvielen. Dit was een kortstondig proces, toch was het verkeerd, want het ging te vlug. Dectar bezat wonderlijke krachten. Voor mij was hij thans als een klein kind. Hij voelde waaraan ik dacht en zei:
„Zoo is het, beste Venry, dat heb je goed gevoeld. Nu ben ik als een kind, maar dan zie ik heel scherp. Ook komen er mooie gevoelens in mij, zoodat ik zou kunnen schreien van geluk. De zieken schreien met mij, maar zij weten niet, waarom die gevoelens tot hen komen. Ik weet echter, dat zij door die genezende krachten gelukkig zijn, maar er is nog veel meer. Wat dan tot mij komt, is wonderlijk, Venry, en het maakt mij heel gelukkig. Ik ga dan in die krachten over en de zieke ontvangt ze weer van mij. Die krachten trekken mij omhoog en dan voel ik mij heel ijl en ben dan heel gevoelig. Soms hoor ik stemmen en kan ik tot die stemmen spreken. Die stemmen zijn van menschen, die op aarde zijn geweest en thans in die andere wereld leven, doch het voornaamste is wel, dat die menschen mij raad geven en hun raad is machtiger dan mijn eigen kennis en al mijn gaven. Je weet natuurlijk wat dit beteekent. Dan bezit ik de groote vleugelen, Venry, en kan dan in de ruimte zweven en heel diep zien.
De meesters weten hier niets van, anders zouden zij het mij verbieden. Dit is mijn eigen geheim, Venry, doch thans weet ik veel meer, nu ik je leider heb leeren kennen.”
232
„Denk je, dat hij het is, Dectar?”
„Het is anders niet mogelijk, Venry. De meesters kunnen mij in alles volgen, maar hier weten zij niets van af. Is het niet prachtig? Soms komen er menschen tot mij, die eenzelfde ziekte hebben gehad en die zeiden mij, dat zij daaraan zijn gestorven. Zij maakten mij duidelijk, hoe al deze kruiden te gebruiken zijn, maar ik moet toch door mijn eigen krachten genezen. Zij brengen mij vreugde en geluk, ook voor de zieken en weten heel veel

van ziekten. Nu zijn zij hier niet aanwezig. In langen tijd heb ik
hen niet gezien en dat is mijn eigen schuld.”
„Waarom, Dectar?”
„Wel, beste Venry, ik ben zeer eigenwijs, want ik wilde hen niet meer zien. Hun groote geluk maakte mij maar droevig. Als ik hen zie in hun stralend licht, dan schrei ik van verlangen en ben dan niet goed meer voor mijn werk. Om hen te zien en al dat geluk te moeten volgen, daarvoor moet je heel sterk zijn. Je gaat dan vergelijkingen maken en dat is verkeerd. Zij zijn verder dan ik ben en ik moet dat aanvaarden. Ik ben dan droevig, dat zij alles bezitten en ik niets. En toch ben ik heel rijk, bezit mooie gaven, maar hun geluk is zoo machtig. Kunt je dit voelen, Venry?”
„Ja, Dectar.”
„Al die menschen zijn bijna nooit alleen, steeds zie ik hen samen. Je begrijpt het zeker wel, het zijn tweelingzielen. Ze zijn op weg en leven in de ruimte en kunnen heengaan waar zij willen en bezitten alles. Zij zweven over de aarde en zien naar ons menschen, die van al dat geluk niets bezitten. Daarnaar ga ik verlangen, beste Venry, en heb zoo hevig verlangd, dat ik hen niet meer wilde zien.
Zie je, Venry, het is heel zwak van mij, maar ik ben nu eenmaal niet anders. Zij zien veel meer dan wij denken te kennen. En dat is heel natuurlijk, want zij zeggen, dat zij aan alle ziekten gestorven zijn, hiermede willen zij zeggen, dat al die menschen daar leven en dat een ieder eigenlijk een andere ziekte heeft beleeft. En daar zien zij door het leven heen; zij zien de ziekten op aarde duidelijk voor zich, doch in anderen vorm dan wij ze
233
zien, die deze gaven bezitten. Maar je weet het, als je buiten je lichaam bent, dan zie je alles, het begin en het einde van een ziekte en dat moeten wij hier kunnen zien.
Hun geluk is onbeschrijflijk. Als ik mijn best doe, zoo zeggen zij, zal je ook dit geluk ontvangen. Nu weet ik, dat zij de waarheid spreken en niet meer kunnen liegen of bedriegen, want zij leven in het licht. Eén van hen was een kracht, die mij hielp, Venry.”
„En ken je nu die kracht, Dectar?”
„Maar natuurlijk, het is je leider, die al jaren heeft gewacht en mij ook daarin heeft geholpen.
Ik zal haar nu in slaap brengen en dan gaan wij verder.”
Dectar zette zich naast de zieke vrouw neer en nam haar hand in de zijne. Uit zijn mooie diepe oogen zag ik licht komen en de vrouw zonk spoedig in een diepen slaap. Hij dekte haar toe en zei: „Rust, mijn kind, morgen ben je beter, in den tijd dat je slaapt zijn de wonden geheeld.”
Wij gingen heen.
„Weet je, Venry, hoelang zij moet slapen en wat ik thans moet doen?”
„Slaapt zij tot morgen, Dectar?”
„Ja, en ik zal haar blijven helpen.”

„Het is prachtig, je blijft toch één met haar?"
„Toen ik naast haar zat, Venry, maakte ik mij één. Zij moet nu slapen, want ook ik ben thans in slaap."
„Je splitsing is volkomen, Dectar!"
„Als ik genees, Venry, ben ik gereed. Ik zou op deze wijze vele menschen kunnen laten slapen en toch mijn ander werk doen, want ik blijf één met hen. Ik kan praten en andere dingen doen, mijn concentratie gaat echter door, staat voortdurend op haar ingesteld en dat blijft zoo, totdat ik wil dat zij wakker wordt. Morgen zijn de wonden beter en is dat samentrekken voltooid. Dat veroorzaakt hevige pijnen en verzwakt haar. Nu ontvangt zij nieuwe krachten, alléén door den slaap. Wij kennen immers al die overgangen in den slaap. Welnu, ik blijf met haar daarin en blijf toch bewust. Weet je wie mij dit heeft geleerd, Venry?"

De meesters van Isis?"
„Neen, lieve vriend, je leider."
„Je bent dus heel lang met hem verbonden, Dectar?"
„Hij moet wachten, Venry, en zich voor alles gereed maken, daarom zijn wij ook één. De meesters kennen al deze mogelijkheden, maar hierin ligt toch nog een kracht, waarvan zij niets weten. De meesters denken, dat zij het zelf zijn; ik aanvaard heel gaarne die wijsheid en laat mij dan gaan, geef mij in alles over. Maar dat mag niet, ik zelf moet alles kunnen verantwoorden want iedere ziekte wordt opgeschreven. Als de kracht in die andere wereld leeft, dan behoort ze ons niet toe. Voel je, Venry, waarom zij het willen? Zij willen niet afhankelijk zijn. Kom, wij gaan hier binnen."
Wij betraden een andere hut, maar werden eerst bij een zieke geroepen, die van ver naar hier was gebracht, omdat men wist, dat Dectar zou komen. Het was een oude man. Een insect had hem gestoken en hij huilde van de pijn. Dectar ging naar hem toe en kalmeerde hem. Zijn rechterbeen was opgezwollen en blauwzwart gekleurd. Dectar zei tot hem: „Ik zie, dat gij te lang hebt gewacht, waarom bent u niet naar Isis gekomen?"
De man wilde zich verontschuldigen, doch Dectar ging daar niet op in, wan hij doorzag hem en zei: „Ik zal u helpen, maar gij moet nooit meer leugens vertellen, of de demonen komen in u."
Eerst smeerde hij het been met een sterk ruikende zalf in. Dan concentreerde hij zich op de ziekte. Zijn handen bestraalden het been en ik zag dat het onder zijn handen dunner en dunner werd,

totdat het been zijn normalen vorm had aangenomen. In korten tijd genas Dectar deze ziekte, welke een vergiftiging bleek te zijn. De man schreide van geluk en wilde Dectar beloonen, doch daarvan wilde deze niets weten.
Het been was genezen en de man wandelde naar huis terug. Toen gingen wij naar een andere zieke; een vrouw van middelbaren leeftijd. Zij was door een slang gebeten en in haar organisme waren stoornissen ingetreden. Dectar vertelde mij van haar ziekte en hoever hij was gevorderd.
„Ik ben nu zoover, beste Venry, dat ik heden het gif dat nog in
235
haar is kan verwijderen. Natuurlijk is het reeds gedood, maar er zijn organen aangetast en die worden in hun werking belemmerd. Het gif heeft een verlammenden invloed in de darmen achtergelaten. Ik moet haar nu eenige kruiden geven.”
Dectar gaf haar die kruiden en wij gingen weer verder.

„Al deze kruiden, Venry, zijn in Ardaty’s tuinen gegroeid. Deze zuiveren haar bloed en brengen die verlamde organen weer in werking. Ardaty heeft al deze kruiden gekweekt en dat duurde jaren, doch ze zijn thans in ons bezit. Hij bezat dit meesterschap en de zieken genezen daardoor. Maar straks, wanneer de kruiden in werking zijn, gaat mijn werk eerst beginnen. Ik volg dan de kruiden door het geheele lichaam en breng ze door mijn zien en concentratie naar de plaats waar de ziekte woekert. Alleen door mijn zien, de kruiden en mijn kennis van de ziekte, Venry, is deze genezing mogelijk. Aanstonds krijgt zij vreeselijke pijnen door de kruiden, maar ik zal haar ook laten inslapen. Doordat er nu werking komt, die genezing beteekent, voelt zij pijn. Ik weet hoelang die pijn duren kan, en laat haar al dien tijd slapen. Want in haar slaap is het organisme niet op volle kracht, maar komen toch die organen tot rust, doch het organisme moet zich in vol bewustzijn herstellen. Bij andere zieken is dat weer heel anders en moet ik weer andere maatregelen treffen.”
Dectar ging naar de zieke en toonde mij, hoe hij haar had genezen.
„Zie je, Venry, door de kruiden is dat tevoorschijn gekomen, maar ik zelf bracht het buiten het lichaam. Zij zal nu spoedig inslapen en wij gaan verder.”
Onderweg naar een andere zieke werden wij door een ouden man aangehouden, die aan Dectar vroeg: „Meester Dectar, de Goden voeren mij op uw pad, kunt gij mijn vrouw genezen? Zij doet zoo vreemd, al eenige dagen ken ik haar niet meer terug. De Goden zonden mij tot u.”
„Ga ons voor, mijn beste.”
De man bracht ons naar zijn woning. Onderweg daarheen zei

Dectar: „Heb je gezien, Venry, dat hij het niet zelf was, die tot
ons sprak?”
236
„Ja, Dectar, ik zie in hem een ander wezen, hij wordt dus gestuurd?”
„Heel goed gezien, Venry. Ik weet nu reeds wat wij moeten doen.
Zijn vrouw is bezeten, maar door haar eigen schuld. Allen willen
gaven bezitten, door wijsheid gaan zij ten onder en willen daarvoor
sterven. Maar zijn wij niet zooals zij? Zijn onze verlangens
anders? Zijn het ook de meesters niet, die dag in dag uit verlangen?
Wil de Pharao niet steeds nieuwe wijsheid? Wat wij doen,
denken allen te kunnen, Venry, doch wie de werkelijkheid niet
kent, gaat er door ten onder.”
Wij kwamen bij een hut. Aan den ingang bleef Dectar staan en
keek naar de zieke. Een vrouwelijk wezen lag als een willoos
instrument op den grond, haar oogen puilden uit de kassen. Ik
voelde, dat Dectar ging waarnemen en volgde hem in zijn zien.
Ondertusschen zei hij tot mij: „Is het je duidelijk, Venry? Zij is
bezeten van het soort zooals jezelf hebt beleefd. Als je wilt, kun
je haar in slechts korten tijd genezen en dan zal zij haar gebeden
om hulp en gaven niet meer opzenden. De Goden zonden haar
het onbewustzijn in een menschelijke gedaante, doch een demon
daalde in haar af. Zullen wij beiden haar helpen, Venry? Ik wil
je heel gaarne volgen. Wij behoeven haar niet eens te bestralen,
de astrale persoonlijkheid voelt al dat wij ons instellen en zal
weldra heengaan.”
Wij stelden ons beiden op de zieke in en gingen waarnemen.
Dectar zei: „Kun je alles zien, Venry?”
„Ja, Dectar, zij is bezeten, het astrale wezen leeft zich door haar
uit en belooft haar geestelijke schatten, waarvan hij zelf geen
begrip heeft. Het is een man, Dectar.”
„Heel goed, Venry, maar zie, hij wil zich waarachtig nog verzetten.
Kijk, zij krimpt ineen van pijn, kronkelt zich als een
slang; ons geestelijk vuur dwingt hem haar los te laten. Nu zal
zij bewusteloos ineenzinken, doch dan is hij weg.”
Onze sterke concentratie dwong het astrale monster uit haar
lichaam te gaan en de vrouw zakte bewusteloos ineen. Wij droegen
haar naar een rustbed en Dectar zei tot haar man: „Gij wilt
liever, dat zij deze gaven niet meer bezit?”
237
„O meester, neem haar al deze verschijnselen af, de Goden vervloeken
mijn leven en zij brengt leed en smart over mij en de
kinderen.”
„Wij zullen haar afsluiten, Venry, zoodat haar gevoelens blijven
slapen. In waarheid is zij zeer gevoelig, doch dit is voor haar
niets dan ellende. Wij zouden van haar een waardige priesteres
kunnen maken, doch nu is zij Moeder en haar instellen is verward.
Ken je deze werking, Venry?”
„Ja, Dectar, ik zie wat in haar leeft, het is mij duidelijk.”
„Haar innerlijk leven heeft zich op deze wijze gesplitst, Venry.
Voor velen is het juist de allereenvoudigste ontwikkeling, voor
haar is ze noodlottig, deze gevoeligheid brengt haar in een

onevenwichtigen toestand. Wij zullen om haar gaven een dichte aura leggen en een tijd lang aan haar denken. Wanneer al die krachten weer in slaap zijn, kunnen wij ophouden; dan is zij voor dit leven daarvan bevrijd.”

Om haar innerlijk leven legden wij nu een dicht waas, opgebouwd door concentratie en krachtigen wil. Na een kort oogenblik was deze ziel van die opdringerige en verwoestende kracht bevrijd en genezen. Dectar zei tot den man: „Gij kunt haar laten slapen, in haar slaap zal zij genezen. Al die vreeselijke gaven zijn thans uit haar verdwenen.”

„De Goden zijn gedankt.”

Bij een andere zieke genas ik een man van hevige koortsen.

Dectar zei: „Zie je, Venry, alles is nog steeds in je bewust en nu kun je weer als vroeger genezen.

Nu gaan wij naar een wonderlijk geval, beste Venry, en ik denk dat wij thans het gezwel kunnen wegnemen. Maar het geschiedt op Isis. Kom volg mij.”

Ook nu traden wij een armoedige hut binnen, want de rijken kwamen naar den Tempel en kregen andere hulp, daar de kamers van Isis gevuld zouden blijven. De arme menschen werden meestal voor niets geholpen, slechts een enkele maal werden hun gaven aanvaard. De moeder van den zieke verwelkomde Dectar en riep haar kind tot zich. Het was een jongen van een jaar of acht en achterlijk. Dectar zei tot mij: „Stel je op hem in, Venry.

238

In het hoofd zit het gezwel.”

Dectar legde zijn rechterhand op het hoofd van het kind. Ik volgde hem en ik zag, wat hij zou waarnemen. In het hoofd lag een klein maar ernstig gezwel. Ik kon duidelijk waarnemen dat het rijp was en dat men het nu kon verwijderen. Na korten tijd keerde Dectar in zijn eigen leven terug en zei: „Heb je gezien, Venry, hoe duidelijk het gezwel is? Daardoor is het kind wezenloos.”

Tot de moeder zei hij: „Gij komt met hem naar den Tempel. Morgen moet gij bij ons komen en dan zullen wij het kind genezen. De jongen blijft eenige dagen bij ons en keert gezond tot u terug.”

Wij bleven dien middag doorgaan met zieken te bezoeken. Allen werden geholpen en wij keerden naar den Tempel terug. Na wat gerust te hebben, kwam Dectar mij weer halen en bezochten wij de zieken die op Isis waren. Daarna nam hij mij mede naar het vertrek waar gebalsemd werd en mocht daar bij zijn. Een hoog personage was door een ongeluk gestorven en werd gebalsemd. Daarmede ging de dag voorbij. Ik sprak met Dectar af, dat ik in den nacht tot hem zou komen, om zijn mismaking te herstellen en hij ging heen.

Dien nacht trad ik buiten mijn lichaam en legde om hem mijn eigen krachten, zoodat zijn weerstand versterkte. Weldra kon ik

daaraan opnieuw beginnen en overheerschten onze eigen krachten. Hiervan mochten de meesters niets weten. Wij bouwden een tegenkracht op en wanneer wij zoover waren gekomen, kon Dectar buiten zijn lichaam gaan en in die andere wereld waarnemen of het een of ander beleven. Door mijn leider hoopte ik dit te bereiken. Tot in den morgen werkte ik daaraan.
Toen hij tot mij kwam, zei hij tot mij: „Nog slechts korten tijd, Venry, en ik kan zweven.”
„Weet je dan, Dectar, hoever ik gekomen ben?”
„Zie je dan niet, dat ik mij weer kan op richten? Maar ik zal voorzichtig moeten zijn. Kom, wij gaan wandelen, ik moet je vertellen van hetgeen wij weten, zoodat je voor de proeven gereed bent.”
Wij bezochten nu andere tuinen en gebouwen, zoodat ik den Tempel en alles wat er toe behoorde leerde kennen. Er waren tuinen, waarin verschillende wilde dieren vrij rondliepen en tezamen waren met gevleugelde diersoorten. Het was een wonderlijk gezicht, al die dieren bijeen te zien. De meesten van hen hield men onder controle. Ik vroeg aan Dectar: „Wat weet men van al deze soorten, Dectar?”
„Wij weten, dat wij menschen steeds terugkeeren en nieuwe lichamen ontvangen, maar ook de dieren komen terug. Hoe het geschiedt en waarheen zij gaan, dat weten wij nog niet. Je moet mij vertellen wat je ziet, Venry.”
Wat ik zag, kon ik niet verklaren en zei: „Ik kan mij niet uitdrukken, Dectar, daarvoor moet ik uittreden, maar ik zie die vele soorten van dieren.”
„Dat wordt prachtig, Venry. Doe maar geen moeite, dit is reeds voldoende. Wat zie je in de ruimte, Venry?”
„In de ruimte zie ik andere werelden, Dectar. Ik zie boomen en bloemen, menschen en dieren. Ook jij kan dat zien.”
„Dat is allemaal goed, Venry, maar ik moet weten, wat jij waarneemt.”
„Ik zie daar menschen, die prachtige gewaden dragen en de natuur is er veel mooier dan hier en de menschen zijn gelukkig. Ook de duisternis heb ik nu mogen zien. Is dat alles bekend?”
„Alles, Venry, ook dat het daar steeds licht is, of diepe duisternis. Al die menschen zijn hier gestorven en zijn op aarde geweest. Maar wat wij moeten weten is, of er nog meer menschen, zooals wij zijn, in deze ruimte leven. Wij moeten weten, of al die lichtgevende vuurbollen bewoond zijn. De meesters zoeken en trachten zoover te komen. Ook de Pharao moet er van op de hoogte zijn en vraagt steeds of wij er reeds iets van weten. Maar er zijn hier nog geen priesters geweest, die dat hebben kunnen vaststellen. Wij hopen het nu door jou te ontvangen.”
„Zullen de meesters mij daarheen zenden, Dectar?”
„Natuurlijk, Venry, wanneer je die gaven bezit, beteekent het
240
voor ons allen wijsheid. Wij zijn heel verlangend om dat te mogen weten.”
„En zou ik tot haar kunnen gaan, Dectar?”

„Dat moeten wij af wachten. Wij weten, dat de ziel in beide lichamen leeft en dat wij man en vrouw zijn. En of al die lichamen in de ruimte met elkaar verbinding hebben, dat willen wij weten. Wij gaan steeds verder, maar vanwaar wij zijn gekomen en waarheen wij gaan, dat weten wij nog niet. Natuurlijk is ons bekend, dat wij voortleven, maar met die wetenschap alleen zijn wij nog niet tevreden. Er moeten daar lichamen zijn, waarop menschen leven. De meesters denken en voelen dit en zij zijn daarin heel ver. Er moet verbinding mogelijk zijn, dat wil zeggen, dat wij menschen ook op andere lichamen in de ruimte hebben geleefd en dat er nog leven zullen. Is dat niet machtig, Venry?"
„Is er nog een andere priester geweest, Dectar?"
„Neen, Venry, dit zien behoort bij de allergrootste gaven. Niet één van de meesters bezit die gaven, ook ik niet, niemand hier op Isis."
„Op welke wijze worden deze zittingen gehouden, Dectar?"
„Je hebt het reeds beleefd, Venry. Je gaat uit je lichaam en je moet in die andere wereld gaan zien. De meesters zullen je dan vragen stellen. Al die vragen moet je beantwoorden. Zie je verkeerd, en de meesters bemerken het dan zullen zij je waarschuwen. Zij controleeren je en stellen je vragen en hetgeen zij vragen is hun bekend. Is je antwoord duidelijk en natuurlijk, dan ga je verder en dieper, steeds verder."
„Je vertelde mij van de wateren, Dectar, waren er priesters, die daarin hebben gezien?"
„Wij allen kunnen in de wateren afdalen, Venry, maar om al dat leven te verklaren, is niet zoo eenvoudig. Er was een priester, die heel veel kon verklaren, doch later bleek, dat het niet tot de werkelijkheid behoorde en toen had alles geen waarde meer. Wij moeten dat kunnen vaststellen, Venry, en al die werelden kunnen volgen, of wij leeren de wetten niet kennen. Wat hij op de eerste zittingen had verklaard en voor de meesters
241
wonderbaarlijk was, bleek later tot de onwerkelijkheid te behooren. De Pharao was woedend en dat is niet goed voor Isis. Andere Tempels zijn daardoor ten gronde gericht. Wat wij verzamelen moet grond van bestaan hebben, of wij komen niet verder. Als je daar in de werkelijkheid kunt zien, zal dat Isis en ons allen groot maken, doch aan eigen gedachten heeft men hier niets. Er waren priesters, die prachtige gaven hadden ontvangen en dachten al die werkingen te zien, doch het was slechts verbeelding. Een later onderzoek bracht aan het licht, dat zij wartaal hadden gesproken, waarvan zij zich echter niet bewust waren."
„Maar dat is toch te zien, Dectar?"
„Neen, beste vriend. Zij zien en beleven een wereld en al dat leven zien zij voor zich en toch is het slechts schijn. Hun ijdelheid en hebzucht en het verlangen naar het bezit van de groote vleugelen is daarvan de schuld. Allen hebben hun kastijding ontvangen

en er waren er, die men doodde. Al dat voelen en zien hebben wij kunnen volgen, Venry. Gaven te bezitten is de allergrootste schat, die de Goden ons menschen kunnen schenken,. maar te denken ze te bezitten en in gedachten te leven zooals zij het willen zien en het zich voorstellen, dat is fataal, Venry. Dan gaan wij allen ten gronde. De meesters zijn zeer volgzaam, maar wee hen, die denken te zien, wat toch niet tot de werkelijkheid behoort, zij vernietigen zichzelf.”

„Moet men daarvoor dan een priester vernietigen, Dectar?”

„Zij vragen er zelf om, Venry, wij vragen niet naar leugens en eigen gedachten, wij willen de wetten leeren kennen.”

„Ik zou hen allen kunnen breken, Dectar, al die meesters en met hen den Pharao. Ik haat de meesters. Nu zou ik reeds kunnen beginnen en hun van mijn krachten bewijzen geven, als ik mocht doen, wat ik wilde.”

„Als je zoo doorgaat, mijn vriend, zijn wij dezen avond daar, waarover wij thans spreken. Heb je vergeten, dat je nog niet gereed bent? Dergelijke gedachten mogen niet in je zijn, of men breekt ons. Telkens moet ik je waarschuwen en dat maakt mij. angstig. O, Venry, wees toch voorzichtig.”

242

„Ik zal beter opletten, Dectar. Maar ik haat hen, vooral nu ik weet wie mijn Vader is. Soms heb ik geen geduld meer. Steeds dat vernietigen, Dectar, al die priesters heeft men gedood en waarvoor? Hoeveel priesters en priesteressen zijn hier spoorloos verdwenen?”

„Daar is nu nog niets aan te veranderen, Venry, wij moeten over ons eigen leven waken. Als je jong bent, komt er angst in mij. Wanneer ik als een kind ben, is er heilige ernst in mij en ben ik heel krachtig. Jij niet, en dan beef ik, omdat je aan niets denkt. Maar wij zullen naar je cel terugkeeren, je moet je beter afsluiten, of ik spreek geen woord meer. Zal je hieraan blijven denken, Venry?”

„Ik beloof het je, Dectar.”

„Ik kom je halen. Heden zullen wij genezen. Je mag die zitting bijwonen.”

„Ik zal nu beter opletten, Dectar.”

„Wij zullen zien, mijn vriend, en afwachten.”